Tuatüdruk: „No läämi kaema, kui sa ei usu." Lännuwe ka kaema ja ollu ka nii.

Ütskörd oidan Hans jälle üte järwe weeren kirikärrä karja ja tennu esi pastla kaplu. Wanapagan tullu järwest wällä ja küsinu: „Mis sa siin tiet?" Hans wastu: „Kaplu, kellege ma kik taha wällä wedäde, mis siin wähatigi wiel järwen om." Wanapagan nakanu palleme, et Hans sedä mitte ei ties. Hans: „No kui sa mulle üte ää ulga kulda ja raha tuot, sis ma ei wiä, kui sa aga ei tuo, sis m mitte ei jätä wedämede. Wanapagan: „No pallu sa sis õige tahat?" Hans: „No tuo üts ää kotitäis." Wanapagan: „Pal tahat, kübäre täwwest saa külländ." Hans: „Noh olgu pää sõbra mies, tuo aga siiä." Wanapagan lännu. Seeni kajon Hans augu maa sisse, alt lai, päält ahtike, ja pandan sinnä oma kübäre pääle, aga sellel ollu põhi alt ärä lõigatu. „No kalda nüid mu küpär täis!" ütelnu Hans wanapaganele, kes nüid kullakülimutige sinnä saanu. Wanapagan kallanu, aga küpär ei ole saanu täis. Ta lännu wiel otsma. Seeni aga wõttan Hans kulla augu wällä ja wiinu kodu. Wanapagan tullu jälle kullag ja kallanu kübarede, aga ei ole saanu täis. Hans wiinu selle kulla jälle kodu. Jälle tullu wanapagan kullage ja kallanu kübärede, aga küpär ei ole sisk täis saanu. „Näidäs õige wäike olewet, aga ei saa kun täis," ütelnu wanapagan. Wiimäte lõppen tal kik ku ja raha otsa. Ta toonu oma katetõisku ruuna nahas pilli Hansu kätte ja ütelnu: „Sie om mul wiel wana esä-esä perändus, aga selle ma piä kah sulle ärä an Sellepääle kadunu ta esi, kui tina tuhka.

Hans nakanu pilli puhkma, Aga kae imet! Kik ela je nakanuwe tatsma. Ta lasken neil üte ää tüki aig tantsi ja jättän sis pilli rahu. Eläje aga ollu nüid kik ärä wäsinu ja nakanuwe pallu parembeste süöm Sedäsi tennu Hans egä päe, kui eläje lakka lännuwe ja joosnuwe. Wiimäte nakanu kirikärrä tähele panem et eläje kõhnas jäänuwe. Ta wõttan nõus kaema mi mis sie Hans sääl mõtsan neile eläjile tege.

Ta saanu just parajes aas mõtsa wierde, kui Hans pilli nakanu puhkma. Kik elaje nakanuwe tantsma, aga üten eläjidege ka kirikärrä. Kui Hans wiimäte pilli puhkmise rahu jättän, ollu õpetejel kik rõõwa, suu ja silmä puie osse wastu ärä lahutu. Kui ta jälle terwes ollu saanu, kaewanu ta sedä tõistele kirikärrädele. Tõse ei ole tahtnuwe sedä kudagi wüsi usku ja tahtnuwe ää meelege sedä imelikku pilli nätä ja temä mängu kuulda. Kirikärrä aga ütelnu: „Ärge laske tal ninda mängi et te esi kuuleti, küll te näeti, te nakkadi kik tantsma." Ei midägi, tõse ei ole jätnuwe järgi ja kirikärrä wiinu na mõtsa, kos Hans karjage ollu. Ennest aga lasken ta kõwaste üte suure kannu külge kinne keitä. Kui nüid pilli nakatu puhkma, nakanuwe kik tahtsma. Kirikärrä kakanu kannu üles ja tantsin kah, esi aga kisenden iks: „Eks ma es ütle; ärge laske; eks ma es ütle: ärge laske!" Kui Hans pilli rahu jättän, olluwe kik kirikärräse weritse ja lagunu rõõwastege. Kirikärräse aga ei ole Hansule midägi saanuwe tetä, waid pesnuwe sedä kaibajet kirikärrät päälegi, et sie ennest kannu külge lasken keitä, millege ta neid tantsin irmsaste pessän ja rõõwit lahkun.

Jutusten: Mart Jacobson. Helmest. 68 a. w. Tarwastus sündin.

№ 3. Kui wanapagan saatu tennu, pandan ta üte kolmekümne süllalitse raudketi maha ja ladinu sinnä nie üles kakututse puu pääle. Kui küll saanu, keitän ta na kinne ja käsken Hansul kodu wedäde. Hans ütelnu: „Ei, peremies iks ihen ja pois taka; wiä sina iest, mia tõuka takst. Wanapagan tennu ka nii. Hans aga istun puie latwu pääle ja nakanu iks lugeme: „Üts, kats, kolm, j. n. e." Wanapagan: „Mis sa sääl loet?" Hans: „Pühä-furi kutsikit!" Wanapag.: „Kaugel na om?" Hans: „Üts puol wersta." Sellepääle pistän wanapagan juoskma, aga Hans wõttan otst kinne ja lugenu iks edesi. Raasikse ä'a peräst küsinu wanapagan jälle: „Kaugel na om?" Hans: „Üts kolm wakamaad." Wanapagan pistän jälle juoskma, aga raasikse ä'a peräst